

Rozjímanie na utorok 25. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na utorok 25.
týždňa v Cezročnom období.
Navrhované témy sú: Cirkev,
Ježišova rodina; Mária, žena,
ktorá počúva; s otvoreným
srdcom.

JEŽIŠOVA SLÁVA sa už rozšírila po
celej Galilei. Prichádza k nemu veľa
ľudí. Niektorí k nemu prinášajú
chorých, iní mu zverujú svoje
problémy alebo Ho žiadajú o radu.
Možno sú aj takí, ktorí ku Kristovi
privádzajú svoje deti, aby ich
požehnal svojou rukou. Pán káže,

počúva a odpovedá na otázky. Zaujíma sa o ľudí. Nevyhýba sa bolesti, chorobe ani trápeniu ľudí. Každý Ježišov deň je ako bochník chleba, z ktorého množstvo hladných rúk odtrháva kúsky, až kým nič nezostane. Jeho úplnému sebadarovaniu na kríži predchádzalo každodenné dávanie ľuďom okolo neho.

Jedného dňa, keď sa Ježiš nachádzal v jednej z takýchto situácií, prišla za ním jeho matka a niektorí jeho príbuzní, ale „pre zástup sa nemohli k nemu dostať“ (Lk 8, 19). Okolo Majstra bol taký dav, že bránil novopríchodzím prejsť. Jeho učeníci ho upozornili: „Tvoja matka a tvoji bratia sú vonku a chcú ťa vidieť“. A Kristus im dal odpoveď, ktorá tajomným spôsobom vystihuje evanjelium, ktoré prinášal na zem: „Mojou matkou a mojimi bratmi sú tí, čo počúvajú Božie slovo a uskutočňujú ho“ (Lk 8, 21).

Na tvárach tých, ktorí ho počúvali, sa mohol objaviť výraz prekvapenia. Ježiš však týmito slovami nechcel vyjadriť vzdialenie sa od svojej Matky. V skutočnosti tým zdôrazňuje svoj zámer vytvoriť rodinu s nadprirodzenými zväzkami: Cirkev. A tú budú tvoriť muži a ženy, ktorí v priebehu vekov prijmú jeho slovo, aby prinieslo ovocie v ich živote. Ako vysvetlil jeden stredoveký spisovateľ: „Kristus prebýval deväť mesiacov v príbytku Máriinho lona; až do konca sveta bude žiť v príbytku viery Cirkvi a na veky vekov bude prebývať v poznaní a láske vernej duše“[1].

„MÁRIA JE ŽENA, ktorá počúva. Vidíme to pri stretnutí s anjelom a znovu to vidíme vo všetkých scénach jej života, od svadobnej hostiny v Káne až po kríž a deň Turíc (...) Nehovorí len jednoducho *áno*, ale

stotožňuje sa so Slovom, prijíma v sebe Slovo“[2]. Keď napríklad vyslovuje Magnifikát, vidíme, že Ježišova Matka poznala Písmo, a to nielen teoreticky; uvedomujeme si, že „bola tak stotožnená so Slovom, že v jej srdci a na jej perách sa slová Starého zákona pretvárajú, syntetizujú do piesne. Vidíme, že jej život bol skutočne preniknutý Slovom; vstúpila do Slova, osvojila si ho, a tak sa v nej stalo životom“[3].

Počúvanie Božieho slova nás neodvádza od zeme, práve naopak: plne nás do nej vovádza, odhaľuje nám pravú skutočnosť. „Povedať Pánovi *áno* znamená byť povzbudený prijať život taký, aký prichádza, so všetkou jeho krehkosťou a malosťou a často aj so všetkými jeho protirečeniami“[4]. Preto sa Máriina vernosť „neprejavovala v okázalých činoch, ale v skrytej a tichej obete každého dňa“[5]. Životy všetkých svätých nám odhaľujú, že toto verné

načúvanie je pokladom, ktorý sa potom vylieva v gestách lásky v bežnom živote, ktorý sa tak premieňa. V Márii, žene počúvania, vidíme život bez vonkajšej okázalosti, keď vykonáva prácu, ktorá je vlastná matke rodiny jej doby; celú Máriinu existenciu charakterizuje hlboká poslušnosť Božej vôli. Jej každodenný život, podobne ako život jej Syna Ježiša, je poznačený radosťou tej, ktorá vstúpila do božskej logiky: „Šťastná, že je tam, kde ju chce mať Boh, a starostlivo plní Božiu vôľu“[6]. Jej túžby a plány sú situované do plánov spásy jej Syna. A v nich sa Mária pohybuje s ľahkosťou a úplnou slobodou.

SVÄTÝ JOSEMARÍA si rád predstavoval, že v okamihu Zvestovania sa Panna Mária modlila.

Mnohí maliari túto scénu zobrazovali práve takto a pridávali k nej knihu Svätého písma v jej rukách. Pre ňu čítanie týchto stránok nebolo len pripomienkou udalostí z iného času: boli to slová, ktoré jej Pán adresoval v konkrétnej chvíli. „Neexistuje lepší spôsob modlitby ako modliť sa ako Mária v postoji otvorenosti, so srdcom otvoreným pre Boha: *Pane, čo chceš, kedy chceš a ako chceš.* Inými slovami, so srdcom otvoreným Bohu. A Boh vždy odpovedá“[7].

Čítanie Písma s takýmto otvoreným srdcom nás povedie k objavovaniu toho, čo nám chce Boh povedať dnes a teraz. Keďže jeho slovo je vždy živé a účinné, môžeme si ten istý úryvok čítať znova a znova so sviežosťou. Takéto počúvanie Božieho slova nás povedie k tomu, aby sme ho akoby ruka v ruke naplňali a dali svoju slobodu, svoju inteligenciu a svoju rozsiahlu schopnosť milovať do Božích služieb. Počúvanie a

napĺňanie Božieho slova sú v skutočnosti dve neoddeliteľné veci, pretože „Božie slovo skutočne pochopíme až vtedy, keď ho začneme praktizovať“[8]. Môžeme prosiť Pannu Máriu, aby sme vedeli rozjímať o Písme s rovnakou otvorenosťou srdca, aká poznačila jej život.

[1] Posvätné čítania, Blahoslavený Izák zo Stelly, *Kázeň* 51.

[2] Benedikt XVI, *Audiencia*, 26-II-2009.

[3] *Ibid.*

[4] František, *Príhovor*, 26-I-2019.

[5] Svätý Josemaría, *Íst s Kristom*, bod 172.

[6] *Ibid.*, bod 148.

[7] František, *Audiencia*, 18-XI-2022.

[8] Svätý Gregor Veľký, *Homílie o Knihe proroka Ezechiela*, I, 10, 31.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/meditation/utorok-25-tyzdna-v-
cezrocnom-obdobi/](https://opusdei.org/sk-sk/meditation/utorok-25-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/) (11.04.2026)